

Nora Roberts

Vetélytársak

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információátvitelt vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© *Nora Roberts, 1985 – HarperCollins Magyarország Kft., 2017*

A mű eredeti címe: *Partners* (Silhouette, Intimate Moments)

● Magyarra fordította: *Zinner Judit*

Második, átdolgozott kiadás

- *Borító:* Magán Sarolta
- *Kép:* Thinkstock

ISBN 978-963-538-734-2

HU ISSN 1588-8096

A MIRA® a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a HarperCollins Magyarország Kft., 2017

- *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1122 Budapest, Városmajor u. 11.
- *Felelős kiadó:* dr. Bayer József
- *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix
- *Műszaki vezető:* Sárai Szabó Mária
- *Telefon:* +36-1-488-5569; e-mail cím: harpercollins@harpercollins.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat: www.harpercollins.hu

Árusításban terjeszti a LAPKER Rt. és egyéb terjesztő szervek.

Tájékoztatjuk tisztelt olvasóinkat, hogy a különböző versenyeken és rejtveny-pályázatainkon részt vevők adatai (név, lakcím) kiadónk nyilvántartásába kerülnek. Részvételükkel hozzájárulnak ahhoz, hogy a – fenti adatok felhasználásával – későbbiekben akcióinkra, kiadványainkra felhívjuk szíves figyelmüket.

- *Szedés:* HarperCollins Magyarország Kft.
- *Nyomás:* RAS-Nyomda Kft.
- *Nyomda címe:* 6000 Kecskemét, Mindszenti krt. 63.
- *Megrendelés száma:* 701607
- *Nyomatás időpontja:* 2017/36.
- *Felelős vezető:* Futó Imre ügyvezető igazgató

A The New York Times sikerszerzője

NORA
ROBERTS

Vetélytársak

1.

A *New Orleans Herald* szerkesztőségében óriási volt a lárma. Telefonok csörögtek, munkatársak kiáltottak, motyogtak az orruk alatt, vagy hangosan káromkodtak. Ültek a helyükön, esetleg épp rohantak valahová, írógépek billentyűi kopogtak változatos sebességgel, minden irányból. Állott kávé és friss kenyér illata, dohányfüst és izzadságszag terjengett a levegőben. Hát nem kész bolondokháza? A „bentlakók” többsége egyetértett volna ezzel, főleg így, lapzárta táján.

Az itt dolgozók zöme éppen úgy észre sem vette a zűrzavart, mint ahogy az ember azt sem érzékeli, hogy beszívja és kifújja a levegőt. Legtöbbször annyira belemerültek a saját mindennapi küzdelmeikbe, győzelmeikbe, hogy tudomást sem vettek a körülöttük sürgölődőkről. Nem mintha nem lett volna fontos a lapnál a csapatmunka. A hivatásuk iránti szeretet vagy a megszállottság összetartotta az újságírók e kivételes közösségét. Mégis mindannyian elkötelezetten készítették, és féltékenyen őrizték a maguk sztoriját, a maguk sikerét, ápolták a maguk sajátos stílusát. Egy sikeres tudósító annál

jobban érzi magát, minél nagyobb a nyomás, a zűrzavar, és minél forróbb a nyom.

Matthew Batest korán elbűvölte az újságpapír illata. Minden lépcsőfokot végigjárt. Újságosfiúként kezdte Manhattan külvárosában, s a végén belvárosi cikkíró lett belőle. Közben volt kifutófiú, aki a kávékat hordta az újságíróknak, kézbesített, írt nekrológokat, és tudósított virágkiállításokról.

Neki nem kellett újságíró-iskolában tanulnia ahhoz, hogy tudja, miként lehet kiszagolni valami izgalmas sztorit, és kihozni belőle a legtöbbet, mert ő ezzel a képességgel született. A sokévnnyi tanulás és gyakorlat csak a stílusán és a technikáján csiszolt, a tehetsége ugyanúgy adott volt, mint a szeme színe.

A harmincéves Matt laza, élcélődő ember volt, aki humorral tudta szemlélni az élet különös fordulatait. Anélkül szerette az embereket, hogy alaptalan elvárásokat táplált volna velük szemben. Megértette és elfogadta, hogy a magát homo sapiensnek nevező lény alapvetően inkább nevetséges, mint bölcs. Másként hogy is tudott volna egy örültekkkel teli hatalmas teremben dolgozni olyan szakmában, amely az emberi faj fonákságainak feltárásából és közhírré tételéből él?

Befejezván az épp feldolgozott történetet, oda-intett magához egy kézbesítőfiút, aztán hátradőlt a székén, és három óra megfeszített munka után először adott az agyának némi pihenőt. Elkalandoztak a gondolatai. Egy évvel ezelőtt hagyta ott New Yorkot, és fogadta el ezt az állást a *Herald*nál, mert

változtatni akart az életén, vagy inkább, mert változásra volt szüksége. Nyughatatlan volt, keresett valamit. Valami újat, valami mást. New Orleans ugyanakkor legalább annyira kemény és emberpróbáló városnak bizonyult, mint New York, csak előkelőbben és könnyedebben volt az.

A bűnügyi híreken dolgozott, és szerette ezt a rovatot. Kegyetlen világról írt, tele gyilkossággal és kétségbeeséssel, amely nem hagyta hidegen. Az a gyilkosság például, amelyről épp most tudósított, értelmetlen és kegyetlen eset volt. De ez az élet, és ez a hír. Így aztán amikor végzett, kitörölte a tizennyolc éves lány halálát az agyából, még ha nem is ment könnyen. Tárgyilagosan és távolságtartónak kell maradnia, vagy jobb, ha más foglalkozás után néz.

A fiatal férfi nem tűnt tapasztalt, viharedzett riporternek, és ezt tudta is magáról. Huszonévesként még elkeserítette, hogy inkább nézik gondtalan szörfösnek, mint felelős újságírónak, de mostanában már ez is csak inkább mulattatta.

Nyúlánk volt, és mérsékelten izmos, s jobban érezte magát farmerban, mint háromrészes öltönyben. Magassága miatt a valóságosnál is soványabbnak látszott. Sötétszőke haja összevissza göndörödött a füle mögött, s elérte az inge gallérját, amitől még inkább valami laza, gondtalan fickó benyomását keltette, aki inkább való a strand homokjára, mint a poros aszfalra. Nem egy informátora, riportalánya épp e külső miatt nyílt meg előtte, nem

is ismerve a mögötte rejtőző embert. Mire megismerték – ha egyáltalán –, ő már rég kiszedte belőlük a történetüket.

Ha épp úgy akarta, tudott elbűvölő, sőt előkelő is lenni, jó természetéről árulkodó, kék szeme pedig hol maga volt a tűz, hol dermesztően fagyosan csillogott. A könnyed külső határozottságot, elszántságot és hamu alatt parázsló indulatokat takart. Matt vállrándítással fogadta el természetete mindkét oldalát. Végül is emberből van ő is, joga van akár nevetségesnek is lenni.

Szája körül hamiskás félmosollyal fordult a vele szemben ülő nőhöz. A szépséges Laurel Armandhoz, akinek finom vonásai legalább olyan romantikusak voltak, mint a neve. Keskeny arca, elefántcsontszínű bőre minden férfiemberben felkeltette a vágyat, hogy megérintse, hogy leheletfinoman megsimogassa. Hátrafésült, fekete haja hullámokban omlott a vállára, arra ingerelve a férfiakat, hogy belefúrják az ujjukat, beletemessék az arcukat. Smaragdzöld szeme sötéten, tüzesen ragyogott.

Egy tizenkilencedik századi szépség arca volt ez, aki kecsesen előkelő semmittevéssel múlatja az időt. A hangja is hasonlóan nőies, töprengett Matt. Lágyan, lekerekítetten ejti a hangokat, a hanghordozása sosem éles vagy monoton, beszéde dallamosan árad, mint valami bővizű folyó.

Miközben egyre szélesebben mosolygott, a férfi arra gondolt, hogy ez a hang ugyanolyan becsapós,

mint az angyalarc. A hölgy ugyanis éles eszű, törekvő riporter, makacs, kitartó és indulatos. Matt egyik kedvenc időtöltése volt, hogy addig piszkálja, amíg robban.

A lány összevont szemöldökkel nézte cikke imént leírt utolsó mondatát, aztán elégedetten kitérte írógépéből az oldalt, hívott egy kézbesítőfiút, és ránézett a vele szemben ülő férfira. Ösztönösen kihúzta magát. Tapasztalatból tudta, hogy Matt mindjárt ki fog vetni valami csalit, ő pedig menetrendszerűen bekapja – hogy a fene vigye el ezt a fickót!

– Valami gondod van, Matthew? – kérdezte lány, kissé unott hangon.

– Semmi gond, Laurellie – válaszolt a kérdezt, s élvezettel figyelte, ahogy megcsillannak a bosszúság szikrái a lány szemében teljes nevének hallatán.

– Akkor hát nincs semmi gyilkosság vagy fegyveres rablás, amivel eljátszadozhatnál?

Matt szája elbűvölő, széles mosolyra húzódott, amelytől elmélyültek a nevetőránccok a szeme körül.

– Pillanatnyilag nincs. Te is kiszabadulsz mára az aranykalitkádból?

A lány uralkodott magán, hogy ne mondjon valami sértőt. Matt folyton az elevenére tapintott, ő pedig minden alkalommal szükségét érezte, hogy védekezzen. Most azért sem fog, szorította ökölbe a kezét az asztal alatt.

– Meghagyom neked a gúnyt, Matthew – felelte mézesmázos hangon, amely éles ellentétben állt villámló szemével. – Te sokkal jobb vagy benne.

– Na ja. És mi lesz azzal a fogadással, hogy kinek a cikke kerül az első oldalra?

Laurel felvonta egyik keskeny, szépen ívelt szemöldökét. Ezt a mozdulatát Matt különösen csodálta.

– Nem akarom elnyerni a pénzedet.

– Engem nem zavar, ha elnyerem a tiédet – vigyorgott rá a férfi, aztán felállt, megkerülte a két, egymásnak háttal összetolt íróasztalt, és odahajolt a lány füléhez.

– Öt dolcsi, aranyvirág! Hiába a papádé az újság, a szerkesztőink attól még tudják, mi a különbség a tudósítás és a keresztes háború között.

Matt szinte érezte, ahogy a lányt előnti a düh, hallotta, amint felszisszen. Kísértés fogta el, hogy rászorítsa a száját azokra a puha, csücsörítő ajkakra, és megízlelje róluk a mérget. De hiába vágyott rá, észben tartotta, hogy nem ez a módja annak, hogy túljárjon a lány eszén.

– Benne vagyok, Bates, de legyen inkább tíz! – állt fel Laurel. Szörnyen bosszantotta, hogy hátra kellett hajtania a fejét, ha a férfi szemébe akart nézni, az pedig még inkább, hogy magabiztos, derűs és igencsak szép szemekbe nézett, amikor felemelte a tekintetét. Laurel mostanában szívesebben gondolt Mattre alacsony, kövér, kopaszodó fickóként. – Persze csak ha nem találsz túl soknak.

– Ahogy óhajtod, drágám – készségeskedett Matt, miközben az ujjai köré tekerte a lány egyik hajfürtjét. – És hogy bebizonyítsam, még egy Jenki is tud lovagias lenni, meghívlak ebédre a nyeremből.

Laurel rámosolygott, és olyan közel hajolt, hogy összeért a testük. Mattet legnagyobb meglepetésére előntötte a forróság.

– Majd ha piros hó esik – súgta bizalmasan a lány, aztán félretolta útjából a férfit.

Matt nézte, ahogy elviharzik, aztán zsebre dugta kezét, és felnevetett. A helyi hírek szerkesztőségének zűrzavarában senki sem látta a jelenetet.

– Hogy a fene vigye el! – dühöngött Laurel, amint a fojtogató belvárosi forgalomban manőverezett a kocsijával.

Matthew Bates a legidegesítőbb férfi, akit valaha ismert. Átsiklott egy sárgán, aztán tovább átkozta a sorsot. Ha a bátyja, Curt nem találkozott volna vele a főiskolán, Matthew sosem kapja meg ezt az állást a *Herald*-nál, és továbbra is New Yorkban rontaná a levegőt ahelyett, hogy itt kellemetlenkedik két lépésre tőle nap mint nap.

El kellett ugyan ismernie, bármennyire fájt is, hogy Matt volt a legjobb riporter a lapnál. Alapos volt, a dolgok mélyére látott, és vadászkutya-ösztönökkel áldotta meg a sors. De ettől még nem volt könnyű együtt dolgozni vele. Laurel beletaposott a fékbe, és kifarolt, amint egy Buick elvágta az útját. Túlságosan lekötötték a Matt-tel kapcsolatos,

bosszantó gondolatok, nem figyelt oda az úttesten zajló hadviselésre.

Világos volt, tömör, egyszóval kitűnő a gyilkosságról szóló cikke. Bárcsak lenyomta volna azt a tíz dollárt a torkán! Akkor legalább nem lett volna olyan kárörvendő.

A tizenkét hónap során, amióta ismerte és együtt dolgozott vele, Matt egyszer sem viselkedett úgy vele, mint a többi férfi. Nem mutatott iránta hódolatot, szemében nem csillogott csodálat. Az, hogy ő kifejezetten utálta, ha hódolattal néztek rá, nem jelentette azt, hogy ne neheztelt volna ezért.

Sosem hívta el szórakozni sem. Persze nem is várta el tőle, emlékeztette magát sürgősen Laurel, csak jólesett volna visszautasítani. Bár ugyanabba a házba költözött, és lényegében a közvetlen szomszédja lett, egyszer sem kopogott át az ajtaján valamiféle ürüggyel. Egy évig reménykedett benne, hogy egyszer csak felbukkan, és akkor ő majd az orrára csaphatja az ajtót.

Matt számtalan más módon azonban fölöttébb kellemetlenné tette magát, csikorgatta tovább a fogait a lány. Csípős kis megjegyzéseket tett a férfiakra, akikkel találkozgatott, ami már csak azért is bosszantó volt, mert sajnos sosem tévedett. Újabban Jerry Cartier volt a kedvenc célpontja, az a szélsőségesen konzervatív, kissé nehézfejű városi tanácsnok. Laurel csak azért találkozgatott vele, mert túl lágyszívű volt ahhoz, hogy megsértse, s a férfi esetenként ellátta őt szakmai értesülésekkel is. Matt

azonban abba a túrhetetlen helyzetbe hozta, hogy meg kellett védenie Jerryt a saját, róla alkotott véleménye ellenére.

Mennyivel egyszerűbb volna az élet, sóhajtott, ha Matthew Bates még mindig Manhattanben piszkítaná az újságpapírt! És ha nem lenne olyan lehetetlenül vonzó. Ahogy maga mögött hagyta a nyüzsgő várost, Laurel kizárta a gondolataiból Mattet és a tíz dollárját.

Bár a nap már alacsonyan járt, még mindig ragyogott az égbolt. A meleg és a fény átszűrődött a ciprusokon, és felforrósította az aszfaltot. A fák lombjai közt sötétült az árnyék, s szinte zenei hanggá állt össze a madarak éneke meg a rovarok és a mocsár más lakóinak neszezése. Titkokkal, árnyakkal, veszélyekkel teli hely volt a környező lápvidék, de mindez csak fokozta a szépségét. Volt valami izgalmas abban, hogy másfajta, primitív, ragadozó életforma virágzik a civilizációhoz ilyen közel.

Amint befordult a keskeny útra, amely családja ősi fészkéhez vezetett, Laurelt eltöltötte az ismerős büszkeség és béke. A bekötőút mindkét oldalát cédrusok szegélyezték, s összehajló lombjuk hűvös, félhomályos alagúttá varázsolta az utat. Az itt-ott átszűrődő napfény foltokban világította meg a talajt. Az ágakról fátyolmoha csüngött, fokozva a táj jellegzetes, időtlen báját. A Promesse d'Amour nevű birtok főépülete felé közeledve megállt az idő, és gondtalannak tűnt az élet.

A bekötőút végénél Laurel megállt, hogy magába igya a ház látványát. A fehérre festett, két-szintes téglaeépületet azáleák, kaméliák és magnóliák özöne vette körül. A hol élénk, hol lágy színek, a hol erős, egzotikus, hol finom illatok a polgárháború előtti Dél hangulatát idézték. A kocsi leengedett ablakán át Laurel érezte a forró levegőben kavargó illatokat.

Huszonnyolc dór oszlop övezte méltóságteljesen a házat anélkül, hogy hivalkodóvá tette volna. Minden egyes sarokoszlopra borostyán kapaszkodott. A körbefutó erkélyt csipkeszerű kovácsoltvas korlát övezte. Minden szobából nyílt rá egy franciaablak. Mindent egybevetve a ház állandóságot, biztonságot és kecsességet sugárzott. Laurel olyan nő szemével tekintett rá, aki megbirkózott az eltelt idővel, és finom, kiforrott jellemre szert téve tér ide vissza. Ha a saját húsa és vére lett volna, akkor sem szerethette volna jobban a szülői házat.

Az oldallépcsőn ment fel a tornácra, s kopogtatás nélkül nyitott be, hiszen itt töltötte a gyermek-, a kislány- és a kamaszkorát. Széles folyosó vágta ketté a házat az első és a hátsó bejárat között. A levegőben méhviasz- és citromillat terjengett és keveredett egy tálnyi kaméliabimbó édes illatával. Az előcsarnoknak egy évszázaddal ezelőtt is épp ilyen illata lehetett. Laurel egy pillanatra megállt a hatalmas, forgatható állótükör előtt, hogy kisimítsa a haját az arcából, majd belépett az elülső szalonba.

– Szia, papa! – köszöntötte az apját, majd oda-sietve hozzá lábujjhegyre állt, hogy megcsókolja egynapos borostától szúrós arcát.

William Armand szikár, jóképű ember volt, sötét hajában épp csak mostanában kezdett megcsillanni néhány ezüstös szál. Miközben napilapját nagy lendülettel, szenvedéllyel és kitartással irányította, magánéletében nyugodtabb tempót diktált. Jófajta whisky és dohány illata lengte körül. Régi szokását követve összeborzolta a lánya haját, melyet Laurel épp az imént igazgatott el gondosan.

– Szia, hercegnőm! Jó a cikked a polgármester-ről – mondta, s zavartan húzta fel a szemöldökét, amikor Laurel szemében bosszúságot látott felvil-lanni.

– Kösz – vágta rá a lány, s olyan gyorsan mo-solyodott el, hogy az apja azt hitte, csak képzelte a fenyegető szemvillanást. Laurel ekkor a királykék, rojtokkal díszített széken ülő idős asszony felé for-dult.

Az asszony haja hófehér volt, de ugyanolyan dús, mint Laurelé. Egy ráncokkal barázdált, de szé-gyentelenül pirosra festett arcot keretezett. Olivia Armand semmit sem szégyellt. Élénk tekintetű, a fülbevalói smaragdjával azonos árnyalatú zöld szemével végigmérte Laurelt.

– Nagyi! – hajolt le hozzá a lány; hogy megcsó-kolja. – Hát te sosem fogsz megöregedni?

– Ha rajtam múlik, nem. – Az idős nő hangját reszelőssé tette a kor, de alig vesztett megdöbbenő

érzékiségéből. – Te is ilyen vagy – folytatta, erős, száraz tenyerébe fogva unokája kezét. – Ezt teszi a jó, kreol vér. – Megszorította Laurel ujjait, aztán hátradőlt a székén. – William, adj a gyerekeknek valamit inni, és öntsd tele az én poharamat is, ha már a kezedben van az üveg! Hogy áll mostanában a szerelmi életed, Laurellie?

A lány szélesen mosolyogva telepedett le a párnázott zsámolyra nagyanyja lábánál.

– Nem olyan változatos, mint a tiéd, nagy! – felelte Laurel elkapva apja kacsintását, amint átvette tőle a poharat.

– Hülyeség! – vágta rá az idős hölgy a választ, hátradöntve a whiskyjét. – Megmondom én neked, mi a baj manapság: túl sok a munka, és túl kevés a romantika. A te hibád az, Laurellie – bökte meg egyik ujjával unokája vállát –, hogy arra a gerinctelen Cartier-ra pazarolod az idődet. Abban a fickóban nincs elég vér, hogy megmelegítse egy nő ágyát.

– Hála istennek, nagy! – emelte tekintetét a lány az ég felé. – Ugyanis eszem ágában sincs odaengedni.

– Pedig épp itt volna az ideje, hogy feküdjön végre melletted valaki! – vágott vissza Olivia.

Laurel felvonta a szemöldökét, az apja pedig mindent elkövetett, hogy ne fulladjon meg a cigányútra szaladt italtól.

– Nem mindenki gondolkodik olyan... szemérmetlenül, mint te – felelte a lány kedvesen, mire

Olivia harsányan felkacagott, és derűtségében csapkodni kezdte a széke karfáját.

– Csak nem mindenki ismeri el, mindössze ennyi a különbség.

Laurel, ellenállhatatlannak találva nagyanyja botránys szókimondását, szélesen elmosolyodott.

– Curt is itt lesz nemsokára, ugye? – kérdezte.

– Bármelyik percben megérkezhet – felelte az apja, miközben leereszkedett az egyik székre. – Épp akkor telefonált, amikor bejöttél. Hozza magával az egyik barátját is.

– Remélem, nő lesz az illető – jegyezte meg Olivia, aztán bedöntötte maradék italát. – Az a fiú is túl sokat bújja a törvénykönyveket. Ha rajtatok múlik – fordult ismét Laurelhez –, sosem leszek dédnagymama. Annyit dolgoztok, hogy nem értek rá keresni egy jó szeretőt.

– Én még nem állok készen a házasságra – mondta a lány nyugodt hangon, miközben a fény felé tartotta a poharát.

– Ki beszél itt házasságról? – hüledezett Olivia, majd sóhajtván nézett a fiára. – Ezek a mai gyerekek nem tudnak semmit.

Laurel épp jót nevetett ezen a megjegyzésen, amikor meghallotta, hogy csukódik a bejárati ajtó.

– Ez Curt lesz. Azt hiszem, figyelmeztetem, merrefelé kalandoznak a gondolataid, nagyfi.

– Átkozottul csinos lány – motyogta maga elé Olivia, mihelyt Laurel kiment a szobából.

– Tisztára olyan, mint te – jegyezte meg a fia rágyújtva egy szivarra.

Olivia felvihogott.

– Átkozottul csinos.

Laurel arcáról lehervadt a mosoly, amint belépett az előcsarnokba. Arcán megfeszültek az izmok, ahogy bátyjáról a mellette álló férfira nézett.

– Ó, hát te vagy az?

Matt megfogta a kezét, és az ajkához emelte, mielőtt a lány elránthatta volna.

– Ó, a híres déli vendégszeretet! – mosolygott.

Uramisten, de szép, gondolta, végigpásztázva tekintetével Laurel alakját. Micsoda szenvedély, micsoda tűz lobog a hűvös, előkelő felszín alatt! De eljön a nap, Laurellie, ígérte magában, amikor lánggra lobbantjuk mi ketten ezt a szenvedélyt. Ahogy én szeretném.

Igyekezve figyelmen kívül hagyni a forróságot az ujjain, melyet Matt ajka hagyott maga után, a lány a bátyjához fordult. Curt arca ugyanolyan szögletes és arisztokratikus volt, mint az apjuké, de a szeme álmodozó. Matt figyelte, amint Laurel feszült vonásai ellágyulnak, ahogy ránéz.

– Szia! – tette mindkét kezét bátyja vállára, s azután sem vette el, hogy megcsókolta. – Hogy vagy?

– Remekül. Sok a dolgom – mosolygott Curt szórakozottan a hűgára.

– Lehet, hogy ma este épp ez lesz a téma – kuncogott Laurel. – A nagyi megint piszkálódós hangulatban van.

Curt olyan elkínzott arcot vágott, hogy Laurel elnevette magát, és még egy pusztit nyomott az arcára. Szegény Curt, gondolta magában, annyira félénk és aranyos! Ahogy elfordította a fejét, pillantása találkozott Matt figyelő tekintetével, melyben a hűvös távolságtartás mögött valami meghatározhatatlan, mégis érzékelhető érzelem vibrált. Remegés futott végig a lány gerince mentén, de állta a férfi tekintetét. Valójában ki is ez az ember? – kérdezte magától, immár nem először. És miért nem ismerem még mindig, egy egész év után sem? Sosem értette, hogyan barátkozhat egy ilyen erőtől duzzadó, szellemes és cinikus ember az ő finom lelkű, álmodozó bátyjával, ahogy azt sem, miért nem tudja ezt a férfit valami meghatározott típusba sorolni. Talán ezért is gondolt rá olyan gyakran. Önkéntelenül Matt ajkára nézett. A száj mosolyra húzódott, Laurel pedig csendben elkáromkodta magát.

– Talán jobb, ha bemegyünk – szólalt meg Curt, nem véve észre semmit a körülötte a felszín alatt zajló történésekből. Hirtelen elmosolyodott, mint egy gyermek, s ettől felcsillant lágy tekintete. – Az, hogy Matt is itt van, talán eltereli a figyelmét. A fiú mesterien össze tudja zavarni a nőket.

Laurel hölgyhöz egyáltalán nem illően felhorkant.

– Hát arra fogadni mernék.

Amikor Curt elindult a szalon ajtaja felé, Matt megfogta Laurel kezét, és behajlított karjára simította.

– Még egy fogadás, Laurellie? – dörmögte. – Mi a tét?

Volt valami pimasz kihívás a halkan elsuttogott szavakban. A lány mérgesen felvetette a fejét, ami szörnyen tetszett Mattnek.

– Ha nem engeded el a kezem, én...

– Hisztizni kezdesz, és kínos helyzetbe hozod magad – fejezte be a mondatot Matt, épp amikor átlépték a szalon küszöbét.

Mindig is tetszett neki ez a szoba a fakó színeivel és fényesre viaszolt öreg bútoraival. Már az is előfordult, hogy amikor itt járt, képes volt elfelejteni a zsúfolt, harmadik emeleti, lift nélküli lakásban töltött éveket, ahol a radiátor több zajt adott ki, mint meleget. Arról már gondoskodott, hogy életének az a szakasza lezáruljon. Az emlékfoszlányok azonban az azóta elért sikerek ellenére olykor mégis fel-felmerültek. Kinőtt cipők, üres gyomor és vágyak, melyek mindig meghaladták a lehetőségeket. Nem, a sikert sosem fogja magától értetődőnek tekinteni, annyi bizonyos. Ahhoz túl sokáig kellett érte küzdenie.

– Szóval a jenkit hoztad magaddal – csillant fel Olivia szeme, ahogy Mattre nézett. Rögtön tudta, hogy jól fogja érezni magát az este.

Curt üdvözölte az apját, kötelességtudóan arcon csókolta Olivviát, aztán az italokkal kezdett foglalkozni. A nagyi szeme gyanúsan felcsillant.

– Miss Olivia! – csókolta meg Matt a feléje nyújtott kezét. – Szebb, mint valaha.

– Csirkefogó! – feddte meg az idős asszony, de hangjából kiérződött az elégedettség. – Már egy hónapja felém sem nézett. Veszélyesen hosszú idő ez már ebben a korban.

Matt újra kezét csókolt a matrónának, miközben szeme az övébe nevetett.

– Csak azért nem járok erre, mert nem akar hozzám jönni feleségül.

Laurel küszködött, hogy el ne mosolyodjon, miközben helyet foglalt a szoba túlsó oldalán. Miért kell ennek a fickónak ilyen átkozottul elbűvölőnek lennie?

Olivia úgy nevetett fel, mint valami igazi hölgy, aki értékeli a bókot.

– Harminc évvel ezelőtt a szaván fogtam volna, maga gazember, még úgy is, hogy Jenki.

Matt átvette a felé nyújtott poharat, és nyugtázta Curt hálás tekintetét, majd visszafordult Oliviahoz.

– Én pedig nem tiltakoztam volna – telepedett az idős hölgy székének karfájára.

Akár egy kedvenc unokaöcs, füstölgött magában Laurel.

– Sajnos kifutottam az időből – sóhajtott Olivia, aztán megakadt a szeme fiatalabbik unokáján. – De miért nem állsz össze te ezzel az ördögös fickóval, Laurellie? Ő aztán az a fajta, aki fel tudja pezsdíteni egy nő véréét.

Matt kajánul, sóváran rávigyorgott, mire a lány elvörösödött. Legalább annyira mérgében, mint